

Rickard Sundström • Andreas Joakimson

PARAFRAS

BIBELBERÄTTELSE SOM BERÖR

Tolv utvalda texter från

 Parafraspodden

Rickard Sundström • Andreas Joakimson

PARAFRAS

BIBELBERÄTTELSE SOM BERÖR

LEOFÖRLAGET

PARAFRAS – BIBELBERÄTTELSE SOM BERÖR

© 2024 Rickard Sundström, Parafraspodden och Leoförlaget
Bibeltexterna är hämtade från Svenska Folkbibeln och Bibel 2000.

Allt material i denna bok är skyddat av Upphovsrättslagen.
Ingen del i denna publikation får reproduceras utan tillstånd från förlaget.
Detta inkluderar fotokopiering, avskrift och tryck utan tillstånd från förlaget.

Utgiven av Leoförlaget
www.leoforlaget.se
Text: Rickard Sundström
Foto: Andreas Joakimsson
Formgivning: David Svensson
Tryckt av ByWind, Ödeshög, Sverige 2024
Första upplagan
ISBN 978-91-982451-2-7

www.parafraspodden.se

LEOFÖRLAGET

PARAFRAS INTRO

Bibeln är mer än bokstäver och ord. Genom århundraden har den varit liv, utmaningar och tröst för människor. Gud talar i sitt ord. Han har gjort det förr. Och Han gör det idag.

Idén med Parafraas är att ge bibeltexter tid att krypa lite närmre – en utmaning i en tid där allt går så fort. Vem har tid att lyssna till sin djupare längtan när alla erbjudanden kommer emot oss i tusen megabit per sekund? Men växt tar tid, vilket blir uppenbart för den som vill följa Jesus långsiktigt. Det snabba bygger högt, stort och tyvärr ofta luftigt. Därför behöver vi hållbar radikalitet som man inte växer ur eller vill växa ifrån. Vi behöver gå lite djupare, bygga hållbart och leva lite långsammare.

Parafraas är magasinformatet av *Parafraaspodden* där tolv utvalda texter bildar en långsam – men långt ifrån långtråkig – årsandaktsbok. Parafraas tar i varje kapitel tag i en text ur evangelierna och ger reflektionsfrågor att veckovis leva med. På så vis kan bibeltexten hinna gå lite djupare. Och tränga lite närmre.

Som ingång till bibeltexten startar varje kapitel med en parafraas, en fri, omarbetad berättelse. Bibeltexten flyttas in i vår tid. Jesus dyker upp här och nu. Parafraasen ska inte ses som en ersättning för bibeltexten, för det är Guds ord som är levande och verksamt. Däremot har berättelser, och i detta fall parafraaserna, en förmåga att göra bilden större. Att inte säga något annat, men säga lite mer. Att beröra, att störa, att öppna en ny eller bortglömd väg vidare.

Varje kapitel av Parafraas innehåller:

- Parafraas på en bibeltext
- Bibeltext från ett evangelium
- Reflektionsfrågor som ger dig möjlighet att leva med bibeltexten över tid.
- En QR-kod. Varje kapitel går att lyssna till på *parafraaspodden.se* eller Spotify.

Parafraas vill låta Jesus ord och Bibeln bli liv i ditt liv. Det är en annorlunda andaktsbok i magasinformat. Den är snygg att ha liggande framme på soffbordet, men den är framför allt en hjälp i vardagen att följa Jesus lite tätare.

Parafraaspodden

RICKARD SUNDSTRÖM

Rickard Sundström är en kreativ mångsysslare inom tal, text och musik. Hans förmåga att använda ord på ett målande sätt har gjort honom både till en omtyckt talare och en uppskattad skribent. Rickard har under många år medverkat som predikant i gudstjänster och olika arrangemang över hela Sverige. Han har bland annat varit en återkommande talare på Gullbrannafestivalen och Påskkonferensen Tre Dagar. Rickard är också skapare av den populära digitala andaktsboken Parafraspodden. Han bor med sin familj i småländska Aneby och är medlem i Korskyrkan på orten.

ANDREAS JOAKIMSON

Andreas Joakimson är en erkänt skicklig fotograf som prisats i många sammanhang. Hans bilder är mer än fotografier, de är ögonblick som berättar bortom ord. Andreas är av många förknippad med Svenska Alliansmissionen Ungdom där han under åtskilliga år framförallt arbetat med ungdomar och ledare. Men mest känd är han nog ändå som festivalgeneral för den stora Gullbrannafestivalen som varje sommar arrangeras utanför Halmstad. Andreas bor med sin familj i Kaxholmen, utanför Jönköping och är medlem i Alliansförsamlingen i Skärstad.

PARAFRAS TIPS

Få ut mer av Parafra. Läs eller lyssna till bibeltexten flera gånger och vid återkommande tillfällen under perioden. Lev i och med texten, stanna kvar i den. Låt parafrasen kroka tag i dina egna livserfarenheter. Släpp tanken och din fantasi fri. Tillåt dig att bli berörd och vet att inför Gud finns det plats för alla våra känslor.

Prata med Jesus med hörbar röst när du processar reflektionsfrågorna. Ibland händer det något när vi sätter ord på våra tankar. Det kan vara ovant till en början, men kan också vara steg mot en fördjupad relation till Gud. Det är därför frågorna avslutas med uppmaningen "*Prata med Jesus om detta*".

Skriv och samla dina tankar och funderingar i en anteckningsbok. Att formulera ner vad vi bär inom oss kan öppna upp för en större ärlighet inför Gud. Det kan hjälpa oss förbi ytan och komma i kontakt med vår djupare längtan.

Välj och upptäck tystnaden. Träna på att lyssna till Guds röst och våga möta dina egna tankar som hinner i kapp när det blir tyst. Promenader utan hörlurar. Bilresan till jobbet med radion avstängd. Bussresan till skolan utan sociala medier.

Stanna i det som berör. Ha inte för bråttom vidare om något i bibeltexten träffar dig lite extra.

Det som väcker tacksamhet, stör eller berör har något att säga oss. Frågan är vad? I vår tid av brådska och otålighet är det svårt att inte skynda vidare, men Gud har aldrig bråttom. Välj att stanna i det som berör och prata med Jesus.

Dela med dig till någon av det du upptäcker i bibeltexten under perioden. Det finns tid att gömma på våra Gudserfarenheter, att ge dem tid att gro och växa. Men det finns också en rikedom i att ibland ge vidare av det Gud visat eller talat till oss.

Läs Parafra tillsammans med andra och samtala om frågorna ihop. Det kan ske i en hemgrupp, i en bönegrupp, tillsammans med din respektive eller med några vänner. Läs texterna, lyssna på varandra och upptäck rikedomerna i att lära känna Jesus mer tillsammans med andra. Där finns höjden, bredden och djupen. Tillsammans kan vi bli uppfyllda av Guds kärlek.

På parafraspodden.se finns länkar till spellistor med sånger på varje kapitels tema, sånger att lyssna till och leva med under perioden. Spellistorna ligger på Spotify.

Via kapitlets QR-kod når du parafraspodden.se och där finns samtal, så kallade *Mellansnack*, att lyssna till. Rickard samtalar med olika kristna ledare som delar sina erfarenheter och tankar kring kapitlet och bibeltexterna i fråga. Lyssna gärna!

INNEHÅLL

1. Kärlek genom allt.....	10
2. En vanlig dag.....	24
3. Tant Gerdas linneduk	38
4. Parfymflaskan.....	52
5. Tiotusen kronorsfrågan	66
6. Andra sidan staden	80
7. Sanningens ögonblick.....	94
8. När nuet blir helig mark.....	108
9. Nålsögat.....	122
10. Två systrar	138
11. Den rike mannen	154
12. Revan i hjärtat.....	168

Rickard Sundström • Andreas Joakimson

PARAFRAS

BIBELBERÄTTELSE SOM BERÖR

Tolv utvalda texter från

Det var färskpressad
juice och lagrad
prästost. Kokta ägg
och linnenervetter.

Fin-porslin och
stearinljus. Det var
atombomb och
svavelos.

KÄRLEK GENOM ALLT

Lukasevangeliet 15:11–32

I Lukasevangeliet 15:11-32 finns en bibelberättelse som vi kommit att kalla Den förlorade sonen. Om en kille som lämnar pappans hus för att söka efter det han inte tyckte sig ha hemma. Om hans väg bort och tillbaka hem igen. Det är en berättelse om hans brorsa som visserligen stannade hemma, men ändå var förlorad i sin missuppfattning om pappans godhet. Det är en berättelse om pappan som demonstrerade sin kärlek till sina barn. En Jesusberättelse om Guds kärlek till människan. Om Guds längtan efter var och en, om Faderns hjärta för alla. Här berättad i nutid från pappans horisont.

KÄRLEK GENOM ALLT

– Men snälla... Kan du inte komma in? Jag kände hur min röst lät mer och mer desperat ju längre vi pratade. Jag tog ett steg närmare Micke och sänkte min röst.

– Jag har tänkt på den här dagen i många, många år, undrat hur den skulle kunna bli, fortsatte jag. Men jag var lika oförberedd som du.

Blicken jag försökte möta, men som flackade och flydde, var kall som is. Armarna i kors, stängd och rasande.

– Jag har slitit, lojalt gett mitt allt och ställt upp. Är det här tacken för det? Du kan inte på fullaste allvar mena att han är välkommen hem igen! Hem, hit, till oss.

Micke bet sig i läppen och till slut såg han in i mina ögon.

– Jag hatar honom, pappa! Svärtan i ögonen, en streckmun och tystnad.

Orden slog sig förbi mina försvar, omöjliga att värja sig för.

– Jag hatar honom och jag struntar i om det är okej eller inte, fattar du? Hans kyla gjorde allt den kunde för att svala ner min brinnande glädje och kollisionen var total.

– Vem ber sin pappa om arvet i förskott? Det är orimligt och respektlöst!

Jag minns fortfarande min frus ilska den där helgfrukosten för många år sedan. Det var en lördag, för det var då vi åt frukost tillsammans, hela familjen. Det var inget ovanligt, inget som gav några ledtrådar om bomben han skulle släppa. Det var nybryggt kaffe och bröd hämtat från byns bageri. Det var färskpressad juice och lagrad prästost. Kokta ägg och linneservetter. Fin-porslin och stearinljus. Det var atombomb och svavelos.

– Pappa, jag skulle vilja be om en sak.

En försiktig början, ofarlig och tam.

– Absolut, svarade jag och tittade upp. Men först skulle jag vilja att du skickar mig müsliburken, tack.

Sam hade skickat burken och våra händer nuddade vid varandra. Min sons hand, inga barnsliga pojkfingrar, en vuxen man. Sedan drog han ett djupt andetag och tände stubinen.

– Pappa, vår familj har sjukt mycket pengar, mer än de flesta här omkring. Vi äger företag, skogsfastigheter och mark till ett enormt värde. Jag vill att du redan nu ger mig den del av förmögenheten som ska bli min en dag.

Jag hade just tagit en tugga av det nybakade lantbrödet. Det var skinka, keso och svartpeppar på bröds- skivan. Jag kommer aldrig att glömma smaken. Jag kommer aldrig kunna glömma frågan.

Allt stannade upp. De två betjänarna, som skötte det mesta kring vårt kök och våra måltider smög iväg. Några andra än salongens hundra kvadratmeter tycktes plötsligt locka med uppgifter.

– Skojar du?! utbrast Micke. Du är ju bara för mycket, vet du om det? Han ställde ner kaffekoppen med en duns och kaffet svängde över kanten och färgade linneduken med en stor brun fläck. Spänningen i rummet växte i kapp med kaffe- fläcken.

Sam tittade rakt ut i luften, rakt genom väggen och längre bort.

– Det är inte dig jag ber om något, sa han lågt.

Jag försökte svälja. Men hur sväljer man lantbröd med skinka och keso efter en sådan begäran? Allt växte i munnen på mig, magen knöt sig. Bomben hade briserat och tryckvågen pressade ihop mina lungor.

– Förstår du vad det är du sitter här och ber om? frågade min fru och vände sig mot Sam. Har du någon som helst aning om skymfen i detta? Hennes röst stegrades.

– Vem ber sin pappa om arvet i forskott? Det är orimligt och respektlöst!

Sams kinder rodnade lite och han svalde. Munnen verkade torr, så tom på saliv.

Min farfar hade börjat handla med skog och blev sin tids stora patron i länet. Det fanns inga gränser på den tiden och förvaltat av min egen far hade företaget vuxit ytterligare. Jag hade själv ärvt vår förmögenhet, men växlat upp och gasat vidare. Företagsförvärv och investeringar, det var gröna siffror och återbäring. Det var blod, svett och tårar, men det var också framgång och överflöd.

Hade mina egna föräldrar lärt mig något, var det två saker: Dels en affärsmans fingertoppskänsla och dels en moders villkorslösa kärlek. Den senare hade jag i ärlighetens namn behövt få av min far, men hans generation bar en tystnad. Den saknade ett språk för den varma attityd som min mor ibland klädde i ord.

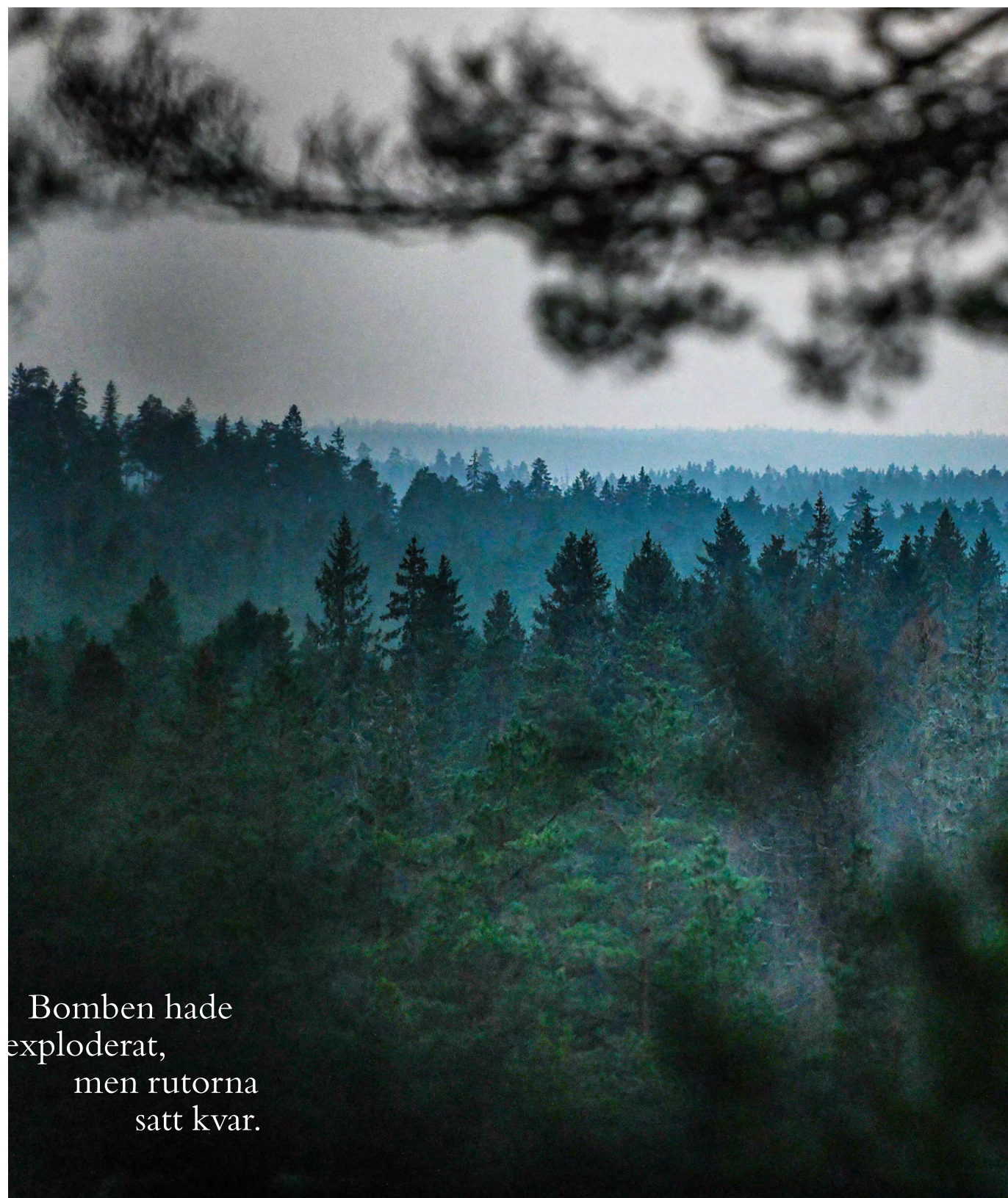
– Man älskar genom allt, annars älskar man inte alls, brukade hon säga och lägga sin hand på mitt yviga blonda pojkhår och rufsa om. Den livshållningen hade etsat sig fast i generna på mig. Man älskar genom allt. Samtidigt värkte frågorna i mig. Kan man ge det man inte fått? Kan man verkligen vara den pappa man aldrig haft?

Det var först i vuxen ålder, när vi själva fått barn, som jag hade insett hur motstridiga dessa krafter inom mig var. Det var ett mynt med två sidor, men som slet mig i bitar. Det tycktes så oförenligt, så obarmhärtigt. Att ena stunden utmanövrera konkurrenter, förhandla mig förbi låsta positioner och andra stunden gråta på ett hotellrum i längtan efter mina barn. Siden- slipsar och dyra kavajer, manschettknappar och privat- chaufförer. Legobyggen och Den försvunna diamanten.

Förmiddagssolen letade sig in genom de blyinfattade, handblåsta glasrutorna. Fönster som sett och hört det mesta under sina tvåhundra år. Men aldrig detta. Aldrig sett en son sticka en kniv genom sin pappas hjärta. Aldrig hört någon önska det mest förbjudna. En önskan som slog allt i bitar. Bomben hade exploderat, men rutorna satt kvar.

– Du önskar ju livet ur pappa, är du helt galen! Jag kan inte ens förstå att vi är bröder, att vi har samma blod i kroppen!

Bomben hade
exploderat,
men rutorna
satt kvar.

En svart droppe bläck
hade pulserat ut
och mina händer skakat.

Micke reste sig från frukostbordet och den tunga stolen föll bakåt. Dunsen i golvet väckte mig ur apatin som Sams fråga försatt mig i.

– Nu lugnar vi ner oss lite. Jag hörde hur svajig jag lät, hur orden inte bar. Jag hade lyckats vinna kampen mot ett lantbröd med skinka och keso, men Sams bomb fläkte sakta upp mig inifrån.

– Lugnar ner oss?! Hur kan du säga så, hur kan du bara ta detta? Micke slog ut med armarna och lämnade salongen. Parketten ekade under hans hårda steg, den tre meter höga dörren slogs igen.

Brödrosten hostade upp två formfranskor och skar ett hål i tystnaden som låg likt en unken filt över salongen. Men ingen ville ha rostat bröd längre, ingen vill ha något överhuvudtaget. Förutom en som ville ha allt.

Ett par veckor senare hade jag samlat min familj i mitt arbetsrum. De tunga ekmöblerna kändes dystrare än någonsin. Till och med den stora, handknutna persiska mattan i mitten av rummet kändes ledsen. Jag hade försökt att skriva under dokumenten med min affärsmässiga signatur. Dokumenten som gav min son hans del av allt vi ägde. Men halvvägs in i efternamnet hade jag tappat reservoarpennan. En svart droppe bläck hade pulserat ut och mina händer skakat.

Vår familjs lantligt belägna gård hade alltid varit ett fort, en fristad från storstaden. Ett eget universum i den stora världen. Nu var det ett rike i spillror.

Mina och min frus samtal senaste veckorna hade varit lika långa som orimliga. Hade vi kunnat ana att allt inte var i sin ordning med Sam? Hade det funnits tecken på att han faktiskt länge gått med ett tungt moln över sig, gömd i en odefinierbar skugga? Men vilken förälder vill skuldbelägga med ingående frågor? Vem tar sitt vuxna barn i örat? Sams yta var för hel för att leta efter fel. Händelsen vid frukosten hade öppnat våra ögon till att se vad vi inte vågat ana, att titta åt ett håll vi inte trodde fanns.

Allt var absurt. Min fru stod vid min sida bakom det höga skrivbordet. Hon hade en näsduk i näven,

upptryckt i sitt ansikte. Rinnande mascara, kvävda snyftningar.

Micke hade i protest ställt sig vid fönstret och tittade planlöst ut över en av alla oräkneliga hektar mark som var vår. Han stod helt tyst, men i en attityd som trampade varje del av sin bror under sina fötter. Förakt, lika tyst som avrättande.

Med nöd och näppe hade jag lyckats skriva färdigt och en av familjens advokater hade tagit dokumentet och granskat allt en sista gång för att sedan stoppa ner det i sin portfölj. Han förklarade och instruerade, berättade vad som väntade. Jag hade nickat och hummat, men inte hört ett enda ord.

Sam stod med händerna längs sidorna. Inte avslappnad, men inte heller uppsträckt eller nervös. Jag sökte hans blick, men han var inte där längre. Han var på väg, han hade lämnat. Han hade tagit sin del och gått, långt före en exploderande frukostbomb och underskrivna dokument.

Det fanns mycket som skulle ta tid att fördela när egendomen nu skiftades. Att dela på aktieposter, fonder eller värderade affärsandelar är en sak, men att klyva sitt eget hjärta och se det sätta sig i en Aston Martin för att köra iväg är något annat. Orden jag knappt stavat på innan kändes obekväma men ärliga.

– Jag älskar dig genom allt!

Min röst brast och jag kände för en sekund min egen mors varma hand på mitt flintskalliga huvud.

Bildörren slogs igen och motorn började spinna på den taklösa sportbilen. Jag ville så gärna få se min sons ansikte. Födelsemärket på kinden, hans djupblå ögon. Men allt var gömt bakom ett par exklusiva solglasögon.

Jag stod kvar och tittade efter honom när bilen vänt och tagit fart ut genom vår pompösa grind. Ekarna i allén upp mot vårt stora hus bredde ut sina tunga kronor över vägen. Bilens bakdel gömdes i upprivet damm. Molnet flöt sakta ihop med trädkronorna. Tystnad. Tomhet. Min fru stod ett par meter bakom mig i en beige kofta med armarna runt sig själv. Tystnad. Tomhet. Hon släpade sina fötter genom gruset och lutade sin panna mot min rygg. Tystnad. Tomhet. Avgrundsvrål och ångest.

Jag älskar dig genom *allt.*

Vintrar kom och gick, somrar och semestrar likaså. Otaliga lördagsfrukostar med en tom stol vid det ovala bordet. Snittblommor i pråliga vaser, silverskedar och serviser. Lantbröd och müsliburken. Halva skratt, krampaktiga samtalsämnen och svåra försök att minnas saker vår familj gjort tidigare. Problemet var att vi nu tvingades försöka klippa bort Sam ur alla minnen och upplevelser. Det blev för smärtsamt, det blev för vansinnigt. Det blev för tomt. Att minnas, men ändå inte äga. Att leva, men sakna så outtömligt.

Rykten och rabalder. Det verkar alltid finnas samma tacksamma måltavlor för skitsnack och skvaller i de Framgångsrika. Jag hade själv suttit i punschverandor eller i vip-loger och tuggat munnen full av rykten och förfärligheter.

– Har ni hört att Wahlbergs ska skiljas? Vet ni hur mycket Sågbolaget förlorade under första kvartalet? Jag hörde att Bengt och Ingas dotter är med barn... igen!

Det hade varit de andra, de andras liv och fasligheter. Men så hade det blivit mina egna.

Ingen sa något rakt ut, men det blev tyst i rum jag gick in i. Min frus sociala nätverk förblödde av mörka

ord om Sam. Ingen frågade något, men alla tycktes veta saker om honom, den ena mer makaber än den andra.

Finanskrisen för ett antal år sedan hade tagit strypgrepp om hela vårt land och de med för lite syre i likviditetslungorna hade kvävts. Konkurer och nedskärningar tävlade om utrymmet i media. Pengar gick upp i rök, livsdrömmar krossades. Förändringar.

Själva hörde vi inget från Sam, annat än de brottstycken som de vidriga ryktena läckte ut. Det handlade om extrema droger och överklasspartyn, en livsstil så främmande för den Sam jag fostrat. Den Sam som brukade fråga hur man egentligen ska slå en forehand i tennis eller som i barnslig naivitet undrat varför barkborren är så farlig för oss skogsägare. Men det blev värre.

När listan över kvinnorna som skulle ha setts i hans trappuppgång blev allt längre blev det för mycket för min fru. Skam, skuld och avsmak. Folk på vår societetsnivå är tacksamma att fota och posta i sociala medier. Även kvällstidningar tackar och tar emot när rikemansöner tas med byxorna nere tillsammans med en prostituerad i en Aston Martin.

Micke blev mer och mer en gåta för mig. Han hade genom åren omvandlat sin besvikelse och avsky över Sam till engagemang i våra företag. Han hade alltid varit lojal och trogen, men Sams uppbrott förändrade honom på djupet. Minutiös och handlingskraftig, en stolthet och ryggrad alla beundrade. Driven och ny-tänkande, kreativ och kapabel till omöjligheter. Han kunde gå genom eld, han och hans klanderfria, stärkta skjortkragar. Hand i hand med framgången kom kraven på andra. Mickes obarmhärtiga ord till allt och alla som inte levererade, till alla som vek undan. Han upparbetade ett sätt att se på andra som obehagligt nog kuvade och skrämde. Piskande och uppfordrande drev han alla underhuggare med samma kortfattade mantra: Är det allt du går för?

Ytterligare somrar kom och vintrar gick. Åldern började ta ut sin rätt på mig och för varje år efter Sams uppbrott åldrades jag tre. Tröttheten kom krypande, men även sömnlösheten på morgontimmarna. Jag vankade ofta av och an i gryningen, drack honungsvatten och grät. När jag tillslut somnat om väcktes jag inte sällan av Mickes påringningar och tidiga rapporter om vilka troféer han var på väg att erövra. Rösten var stor och spänstig, men luften i orden tom. Kraven på andra var kraven på honom själv. Det blev dock sällan samtal av alla ord oss emellan. Han hade redan lagt på när jag hörde mig viska.

– Jag älskar dig genom allt.

– Hur fungerar en moders kärlek? frågar min fru när vi sitter på verandan en försommardag. Kaffet är upphällt och den nygräddade rabarberpajen väntar i sin form. Den är lite, lite för varm ännu och vaniljsåsen skulle smälta om vi börjar ta för oss.

– Vad menar du, älskling?

Fåglarna sjunger i varje buskage och björkarnas ljusgröna lövverk spelar för vinden. Jag vänder mig mot min fru.

– Jag menar Sam, säger hon och borrar in sin blick i min. Jag hade tittat in i hennes ögon i femtiotvå år snart, men aldrig så djupt. Aldrig så långt in i en mammas hjärta.

– Det är som om jag inte kan låta bli honom, trots allt jag hört om honom genom åren, fortsätter hon. Jag tycker inte om honom längre, men jag har aldrig älskat honom så mycket som idag. Jag kan inte låta bli honom. Hennes ord är både varma och svåra att höra och hon drar ut på sista meningen:

– Det är som om jag älskar genom allt.

Jag lägger min stora hand på det runda bordet vi har mellan oss, hon lägger sin tunna hand i min. Tystnad. Tomhet. Rabarberpaj och vaniljsås. Humlor och gräsparvar. Maskrosblommor och ordlös saknad.

Det startade med den metalliska knäppen i den motordrivna grinden. Rabarberpajen var uppäten och tretåren svald. Jag hade lutat mig tillbaka och i flera minuter försökt förmå mig att komma på något onyttigt att göra av denna försommardag. Knäppen i grinden väckte min nyfikenhet, för jag hade inte hört någon bil närma sig. Grusuppfarten i ekallén brukade skvallra om besök, men tystnaden blev kompakt när grinden öppnats klart. Min fru hade gått till baksidan av vårt stora hus där hennes bästa vänner, stockrosorna, stretade längs väggen.

Det stod en man i gruset en bit nedanför grinden. Det var en bra bit bort från verandan där jag satt, men jag kunde se att ynkedom i personen var total. Min första tanke var snudd på skrattretande. Jag hade sedan länge vant mig vid tiggarna vid vårt närmsta köpcentrum inne i staden. Men att någon av dem nu hade vandrat fyra kilometer ut på landet för att hålla fram sin pappmugg vid min grind, det kändes osannolikt. Ännu märkligare var det faktum att tiggaren kunde koden till vår tunga grind, en grind som inte ens en uppviglad hjullastare skulle kunna forcera.

Det är Sam! Tanken ilade snabbare än förnuft och sans. Det var omöjligt. Det var självklart. Den fattige, tanige varelsen i gruset vid vår grind var Sam! Han hade smutsiga, reviga jeans och en trasig tröja. Hans fötter stod nedtryckta i vinterkängor i början av juni. Hållning var ihopkrupen och axlarna framåtböjda, vilket fick honom att se ut som ett barn. Han var ett smutsigt, osäkert, olyckligt, vilset barn med sänkt huvud och stängd blick. Livrädd och trött.

Jag sköt tillbaka den flätade verandastolen och kom på fötter. Jag snubblade över mina träskor och sparkade till kaffetermosen som stod på verandagolvet.

– Sam! ropade jag och började springa nedför verandatrappan och rakt ut i gruset. Det kalla gruset i vändplanen framför vårt stora hus fångade mina barfotafötter och rev under fotbladen. Den tunna människan nere vid grinden lyfte sina armar och begravnade sitt huvud i två smutsiga händer. Hans kropp började skaka och snart hade han fallit ner på sina knän. Mina trötta leder och ömma knän skrek, mitt hjärta skrek högre. Jag sprang och sprang och sprang.

Jag slet tag i trasan som hulkade i gruset, tog upp honom från marken och drog in honom i mina armar. Jag krampade och kramade. Jag grät och virade in hans brustna liv i mitt. Men han kramade inte tillbaka, han var som gelé i min omfamning.

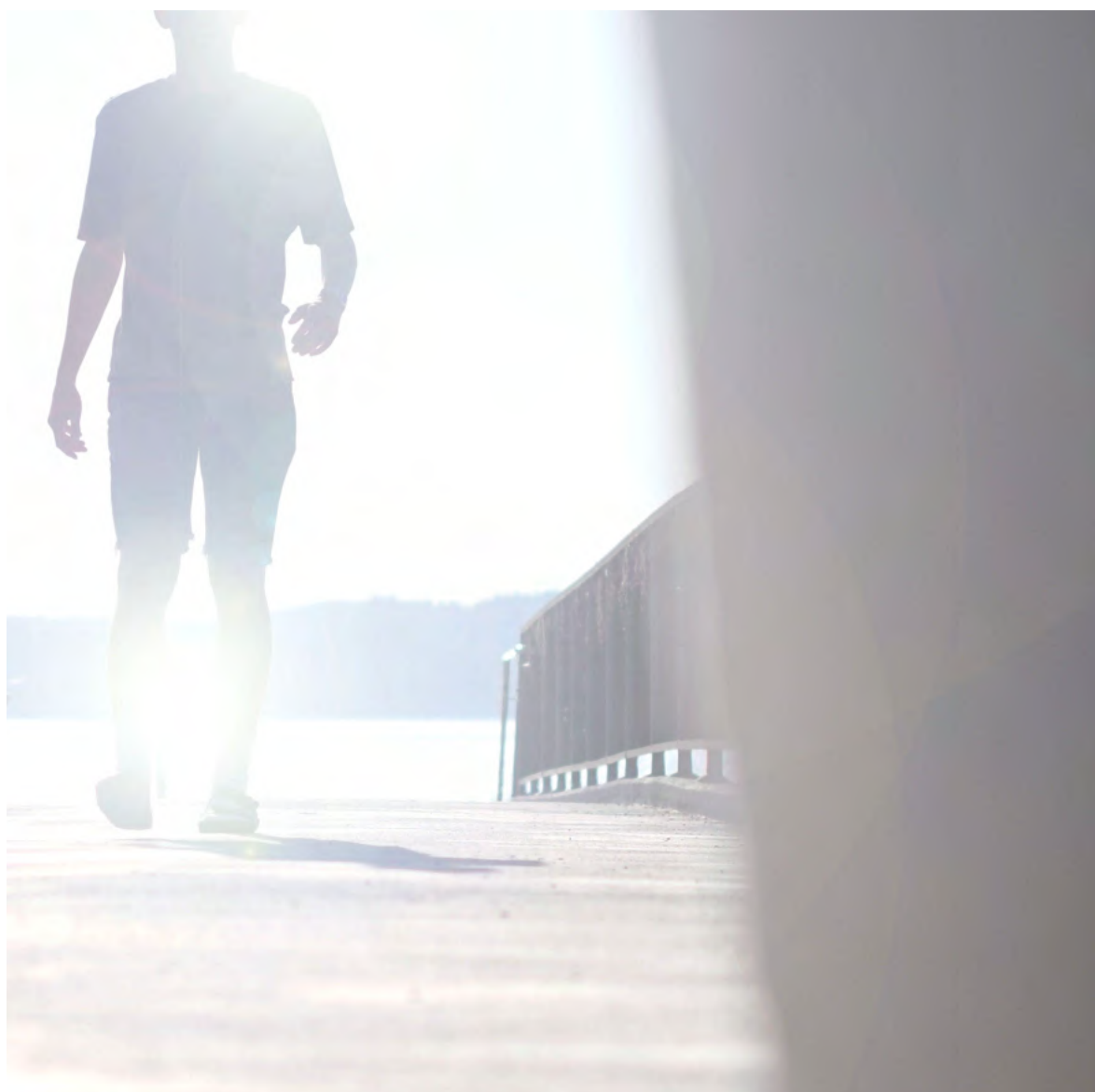
– Pappa... viskade han. Hans känsla av självförakt och skam åt upp vad som var kvar av honom.

– Släpp mig, fortsatte han, jag borde aldrig ha kommit hem. Sluta krama. Börja slå, börja skälla, börja med vad som helst, men sluta krama!

Utan ord höll jag honom kvar i mitt järngrepp. Som kärlek gör. Som pappor gör om man förlorat allt, men vägrat ge sig. Som pappor gör om man dött, men tydligt fortsatt leva. Villkorslöst, envist, ologiskt. Utan behov av att ställa frågor eller starta förhör. Jag kramade det gamla livet ur Sam i gruset, i slutet av en tung ekallé. Björktrastar och sus från asplövsdungen. Försommarsol och atombomb. Tryckvåg och kärlek genom allt.

Som pappor gör
om man dött,
men *tydligen*

fortsatt leva.

bibeltexten

Lukasevangeliet 15:11-32

Han sade: »En man hade två söner. Den yngste sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.' Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar.

När han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något.

Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare.' Och han gav sig av hem till sin far.

Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre

värd att kallas din son.' Men fadern sade till sina tjänare: 'Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' Och festen började.

Men den äldste sonen var ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade vad som stod på. Tjänaren svarade: 'Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen.'

Då blev han arg och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte tala honom till rätta, men han svarade: 'Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Men när han kommer hem, din son som har levt upp din egendom tillsammans med horor, då slaktar du gödkalven.' Fadern sade till honom: 'Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi hålla fest och vara glada, för din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.'«

00

LÄS BIBELTEXTEN OCH FUNDERA

Vad i bibeltexten ger dig en positiv utmaning?

Vad i bibeltexten provocerar dig?

Vad i bibeltexten lockar Gud dig att leva ut?

reflektion

Att fundera över enskilt eller med en vän,
men framför allt prata med Jesus om.

VECKA 1 – EN BERÄTTELSE OM VAD?

- Hur har dina tankar gått tidigare kring liknelsen Den förlorade sonen? Vad säger den om dig, vad säger den om Gud?
- Reflektera över dessa ord: *Oberoende, frihet, förakt av andra, synd, nåd, villkorslös kärlek.*
- Hur reagerar du på uttrycket som återkommer i parafrasen: *Jag älskar dig genom allt?*
- Prata med Jesus om detta.

VECKA 2 – SONEN SOM LÄMNAR

- Varför tror du att den yngre sonen lämnar hemmet och ger sig iväg?
- Hur kan detta "lämnande" komma till uttryck i dig gentemot Gud?
- Vi lockas ibland att söka i annat det vi djupast bara kan få hos Gud. Den djupaste bekräftelsen, grunden för vår identitet. Vad kan detta "annat" vara för dig?
- Prata med Jesus om detta.

VECKA 3 – SONEN SOM STANNAR

- Plikt känslor, krav på sig själv och andra är två tydliga sidor i sonen hemma. Vilka plikter och krav känner du inför Gud? Vad kan dessa krav böttna i?

- Upplever du plikter och krav som du tyngs ner av från det kristna sammanhang du relaterar till? Vad kan det bero på?
- Sonen hemma dömer sin bror hårt. Hur tänker du kring dina attityder gentemot andra människor?
- Prata med Jesus om detta.

VECKA 4 – PAPPOR OCH MAMMOR

- Vad tänker du om pappans reaktion i Jesus liknelse när sonen återvänder? Redan på långt håll fick pappan syn på honom. Vad säger den om Guds nåd och kärlek till dig?
- Hur reagerar du på formulering *Gud är din pappa?* Vad av erfarenheter och eventuella sår utifrån din uppväxt och historia anar du att Gud vill beröra genom bibeltexten?
- En utmaning utifrån liknelsen i Lukas 15 skulle kunna vara att mogna och växa i nåd i relation till andra. Att själv bli en "pappa" och "mamma" till människor i behov av nåd, i sökandet efter ett hem. Vad hindrar dig från att själv se dig som en andlig pappa eller mamma?
- Prata med Jesus om detta.

Skanna QR-koden och lyssna på denna parafras via Parafraspodden. Här finns även spellistor och mellansnack.

LEOFÖRLAGET